

NANNA FOSS

SPEKTRUM
URSIDERNE

TELLERUP

NANNA FOSS

SPEKTRUM

URSIDERNE

KAPITEL 1

Følgende er et uddrag af tredje bind i serien SPEKTRUM af Nanna Foss

#SPEKTRUMblogtour

© 2017 Tellerup A/S

KAPITEL 1

Tre gange har jeg vidst jeg skulle dø.

Første gang var jeg seks år.

Jeg havde lige slidt mig op ad kælkebakken. Pulsen tordnede i ørerne, min vejtrækning var hvide skyer, kroppen dunkede af liv og varme.

Erkendelsen ramte mig pludseligt som en mavepuster på toppen af bakken.

Du skal dø, Nasrin. Du er levende lige nu, men det slutter en dag. Det her varer ikke evigt.

Jeg knugede kælkesnoren i hånden og mærkede dødeligheden gennemvæde min krop, iskold som den smeltede sne på mine vanter.

Anden gang var jeg otte år.

Jeg hørte nærmest grenen knække i slowmotion. Det føl-

tes som en af de tegnefilm hvor tyngdekraften lige er nogle sekunder om at virke. Jeg havde tid til at tænke *'åh nej'* og *'nu dør jeg'*, men jeg kunne ikke skribe da jeg faldt mod jorden.

Lyden af en knogle der brækker er meget ligesom lyden af en gren der knækker. Jeg fik hjernerystelse, gipsarm og tisting i tindingen. Lægen sagde at jeg var heldig. Alle dem i klassen ville se mit ar og tegne på gipsen. Far tog fri fra arbejde, og jeg fik lov til at bestemme hvad vi skulle have til aftensmad resten af ugen. Grænsen mellem sorg og glæde, mellem død og ikke-død, kan være en mærkelig, papirtynd størrelse.

Tredje gang var jeg ti år.

Jeg så mor i øjnene og vidste det:

Vi skal dø nu. Vi klarer den ikke.

Og det skete virkelig: Vi døde. Men mor døde mest.